

[Justitsministeren]

virksomhed, der tilvirker krigsmateriel, skal bestå af 100 pct. dansk kapital. Et tiltagende internationalt samarbejde i NATO-regi, herunder mellem europæiske NATO-lande om udvikling og produktion af krigsmateriel, kunne tale for, at man åbner mulighed for, at udenlandsk kapital i begrænset omfang kan indgå som ansvarlig kapital i en virksomhed, der producerer krigsmateriel. Herved kunne det sikres, at også danske virksomheder kunne komme på tale navnlig som underleverandører. Det er ikke, fordi jeg tror, at en sådan produktion ville give Danmark mange arbejdspladser i sig selv. Det er imidlertid almindelig kendt, at deltagelse i sådanne projekter tilfører danske erhvervsvirksomheder et kendskab til den nyeste industrielle teknologi, som erhvervslivet vil kunne drage fordel af i den almindelige produktudvikling.

Jeg har imidlertid fundet det rigtigst ikke at indarbejde en sådan ændring, idet den foreliggende folketingsbeslutning ikke berører spørgsmålet.

Som jeg var inde på under beslutningsforslagets behandling i Folketinget, medfører en revision af krigsmaterielloven efter de retningslinjer, som fremgår af folketingsbeslutningen, ikke væsentlige indgreb i adgangen til at producere krigsmateriel i forhold til praksis efter den gældende lov.

Jeg skal i øvrigt henvise til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Birthe Hansen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension og lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven).

(Lovforslag nr. L 73).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Jørgen Estrup (RV):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om offentliggørelse af politiske partiers regnskaber.

(Beslutningsforslag nr. B 40).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, som ledsager dette.

Formanden:

Medlemmer af folketinget Behnke (FP), Dohrmann (FP), Glistrup (FP) og Annette Just (FP) har meddelt mig, at de ønsker at tage følgende forslag til folketingsbeslutning tilbage:

Forslag til folketingsbeslutning om høsttabsordning for landbruget.

(Beslutningsforslag nr. B 37).

Ønsker nogen at optage dette forslag? (Op-hold). Da det ikke er tilfældet, er beslutningsforslaget bortfaldet.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:**Spm. nr. S 164****1) Til miljøministeren af:****Baadsgaard (S):**

»Finder ministeren, at etablering af et vandkraftværk ved Klostermølle vil være i overensstemmelse med de fiskeripolitiske tiltag, der er i gang for at genskabe en laksebestand i Gudenåsystemet?«

Skriftlig begrundelse

Skov- og Naturstyrelsen har i skrivelse af 2. oktober 1987 til Danmarks Sportsfiskerforening tilkendegivet, at der er planer om at etablere et vandkraftværk ved Klostermølle. Det forekommer uforståeligt, at man på denne måde vil modarbejde de mange tiltag, som er gjort for at genskabe gode fiskeforhold i Gudenåsystemet.

Et vandkraftværk vil forringe fiskepassagen til Gudenås øvre løb, hvor de gydepladser, som er en betingelse for laksen, findes. Der er investeret store summer i rensningsanlæg. Omfattende fiskerireguleringer, etablering af fiskepassager og det netop igangsatte byggeri i Randers af en udklækningsanstalt er positive initiativer, som nødig skulle være taget forgæves.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Skov- og Naturstyrelsen har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til.

Klostermølle ved Mos Søes Vestbred blev købt af Miljøministeriet 1975 for at sikre ejendommens store og sårbare kultur- og naturværdier. Ejendommen forvaltes nu af Skov- og Naturstyrelsen. Kanalanlægget og udnyttelsen af vandkraften fra Klostermølle har en næsten tusindårig historie. I de sidste 100 år op til Miljøministeriets overtagelse udnyttedes vandkraften i forbindelse med fabrikation af træmasse og pap. Denne udnyttelse efterlod ikke mulighed for fiskeopgang på stedet. Efter Miljøministeriets overtagelse af ejendommen er en fortsat udnyttelse af vandkraften til produktion af elektricitet indgået i planlægningen, idet der er tale om en meget miljøvenlig energikilde. Det er imidlertid forudsat, at der samtidig indregnes upåklagelige forhold for fiskeopgangen.

Vejle Amtskommune har søgt Skov- og Naturstyrelsen om økonomisk støtte til nærmere undersøgelse af mulighederne for helt eller delvis at føre Gudenåen over i sit oprindelige leje. Det vil i givet fald kunne få betydning for driften af Klostermølle.

Jeg forstår, at Skov- og Naturstyrelsen vil udarbejde en samlet afvejning indstilling om disse forhold efter drøftelse med øvrige involverede parter således, at sagen vil blive forelagt mig i løbet af 3 til 4 uger. På dette tidspunkt skal jeg afgive en videre redegørelse for sagen.

Baadsgaard (S):

Lad mig først sige tak for svaret, selv om jeg må indrømme, at det var et noget henholdende svar. Må jeg forstå det sådan, at ministeren stadig væk overvejer spørgsmålet? Jeg vil gerne bede om ministerens opfattelse af, om en eventuel vandkraftmølle eller et vandkraftværk vil være i overensstemmelse med de tiltag, der gøres, og hvor der investeres mange millioner kroner i oprensning og foranstaltninger i hele Gudenåsystemet.

Mener ministeren, at et vandkraftværk ville være i overensstemmelse med de mål, man sætter sig i disse tiltag?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg forstår, at det problem, der er rejst derude, er, at man her har nogle af de bedste gydebanker for laksefisk, og at udnyttelsen i vand-

kraftmæssig henseende kunne ødelægge disse gydebanker. Nu er det sådan, at Skov- og Naturstyrelsen bestrider denne tankegang ud fra den betragtning, at gydebankerne ligger opstrøms og derfor ikke vil blive generet af en eventuel udnyttelse af vandkraften ved Klostermølle.

Der er et vældig stort vandpotentielt, der ligger på omkring en halv million kWh., og der er her tale om en, skal vi sige forureningsfri energi.

Nu vil Skov- og Naturstyrelsen altså søge at få denne afklaring og den skal selvfølgelig følge de gældende regler og under den forudsætning, jeg nævnte før, nemlig at der bliver mulighed for fiskepassage.

Skulle Skov- og Naturstyrelsens afgørelse m.v. gå i retning af en fordel for vandkraftudnyttelsen, vil man selvfølgelig sikre, at der kommer fiskebiologisk ekspertise ind på så tidligt et tidspunkt som overhovedet muligt.

Baadsgaard (S):

Jeg er ked af at måtte sige det, men de oplysninger, jeg er kommet i besiddelse af angående de biologiske forhold, er netop, at man ikke vil kunne udnytte de gydemuligheder, der er opstrøms, altså oven for Klostermølle, hvis der ikke bliver en god fiskepassage ved Klostermølle.

Jeg beklager meget, at ministeren ikke vil tage afstand fra tanken. Jeg mener stadig væk, den er i modsætning til de planer, der findes.

Ministeren nævnede, at Vejle Amt havde søgt om økonomisk støtte til et projekt om at omlægge løbet til det gamle løb, så man helt undgik Klostermølle. Hvordan har ministeren reageret på den ansøgning? Vil ministeren se positivt på det for ad den vej at skabe de allerbedste forhold?

Endelig vil jeg spørge, om ministeren ikke er enig i, at der uden mølle vil gives de bedste fiskepassageforhold, og at en mølle altid vil forringe disse forhold.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som jeg gjorde opmærksom på tidligere, er der ingen grund til nervøsitet fra spørgerens side angående betingelsen, at der skal være de bedst mulige opgangsmuligheder.

For det andet er det givet, at når jeg nævner en sådan undersøgelse og en ansøgning om bevilling til at få dette vurderet, er det, fordi vi har en positiv interesse i at få dette belyst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 167

2) Til miljøministeren af:

Jørgen Tved (FK):

»Vil ministeren sikre, at Det Danske Stålvalseværk i Frederiksværk øjeblikkelig ophører med at udlede urensset spildevand til Roskilde Fjord?«

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt de stillede spørgsmål for Miljøstyrelsen, og her har man oplyst, at Hovedstadsrådet den 30. oktober 1987 har meddelt Det Danske Stålvalseværk en midlertidig to-årig tilladelse til fortsat udledning af spildevand.

Virksomheden har ifølge tilladelsen lov til at udlede højst 15.000 m³ filterskyllevand og kølevand pr. år til stålværkshavnen.

Hovedstadsrådet har begrundet sin tilladelse med, at et prøveudtagningsprogram, som er under udarbejdelse, om to år forventes at give et samlet vurderingsgrundlag for forureningen fra hele værket.

Fremgangsmåden er i overensstemmelse med miljøbeskyttelseslovens decentraliserende system, hvorefter Stålvalseværket henhører under Hovedstadsrådet i godkendelses- og tilsynssager.

Hovedstadsrådets afgørelse vil kunne påklages til Miljøstyrelsen, hvis afgørelse igen kan påklages til Miljøankenævnet.

Jørgen Tved (FK):

Baggrunden for mit spørgsmål er, som miljøministeren lige har oplyst, at Stålvalseværket igen har fået en frist på to år til at udlede urensset spildevand til Roskilde Fjord. Roskilde Fjord er stærkt miljømæssigt belastet, fordi Stålvalseværket i mange år har udledt urensset spildevand. Spildevandet fremkommer ved, at de store valser konstant bliver overskyllet med fersk vand fra Arresø. Dette vand bliver samlet i nogle bassiner og, efter at det værste slam har bundfældet sig, udledt til Roskilde Fjord.

Første gang sagen var til behandling i Hovedstadsrådet, var i 1975, og da fik man en tilladelse til at udlede. Igen i 1980 behandlede man sagen, og da fik man tilladelse til at udlede i forbindelse med et nyt elektrostålvalseværk

under betingelse af, at det blev afleveret til Frederiksværk Kommunes rensningsanlæg.

Men hvad ingen fortalte hverken Hovedstadsrådet eller andre, var, at Frederiksværk Kommune ikke ville modtage dette spildevand, og det betød, at man skal helt frem til 1985, før Stålvalseværket igen bekvæmmer sig til at fremsende en ny anmodning.

På baggrund af de mange år, Stålvalseværket har haft muligheder for at måle både, hvad spildevandet indeholdt, og hvilke stoffer man forurenede med, og på baggrund af den meget alvorlige forurening, der sker i fjorden, vil jeg opfordre miljøministeren til at gribe ind. Det kan ikke være rimeligt, at Stålvalseværket fortsat skal have lov til at svine fjorden til.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg kan sige til spørgeren, at Stålvalseværket, som jeg nævnte før, hører under Hovedstadsrådets godkendelses- og tilsynsmyndighed. Og fremgangsmåden, hvis man er utilfreds med Hovedstadsrådets afgørelse, er, at man kan anke sagen over for Miljøstyrelsen. Hvis Miljøstyrelsens afgørelse også går spørgeren imod, kan man anke sagen til Miljøankenævnet. Det er den retlige fremgangsmåde i en sådan sag.

Jørgen Tved (FK):

Nu havde jeg den opfattelse, at Miljøstyrelsens øverste administrative chef var ministeren, og derfor har jeg naturligvis stillet mit spørgsmål til ministeren. Jeg har været med til at behandle sagen i Hovedstadsrådet og kender fremgangsmåden. Jeg synes, det er en forkastelig måde, både Hovedstadsrådet og Frederiksværk Kommune og Stålvalseværket har optrådt på, idet deres afgørelser i forening har betydet, at Stålvalseværket i mange år har udledt urensset spildevand. Derfor synes jeg, det er forkasteligt, hvis ministeren accepterer, at denne udledning skal fortsætte 2 år endnu.

Formanden:

Jeg hørte heller ikke noget spørgsmål denne gang.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne svare alligevel, for det er en naturlig ting, at et medlem kan spørge en miljøminister om miljømæssige forhold, men en miljøminister har også en forpligtelse til at respektere

[Miljøministeren]

re den delegation af bemyndigelse, der er gået ud til de decentrale myndigheder, og den respekterer jeg selvfølgelig. Derfor vil jeg anbefale spørgeren, såfremt man stadig er utilfreds, at gå de retlige veje, som vor lovgivning angiver. Indtil der er ændret i denne lovgivning, må begge parter respektere denne fremgangsmåde: Det er Miljøstyrelsen og derefter Miljøankenævnet.

Jørgen Tved (FK):

Så skal jeg spørge miljøministeren meget kort: Agter ministeren på baggrund af de oplysninger, som jeg nu har bragt, at tage et initiativ, der kan bringe forureningen til ophør?

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg agter ikke at tage noget initiativ på denne baggrund.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Jeg skal for god ordens skyld sige, at min kommentar før ikke var nogen kritik af spørgeren, for spørgeren har lov til at afslutte sit spørgsmål med en kommentar.

Spm. nr. S 168**3) Til socialministeren af:****Jørgen Tved (FK):**

»Vil ministeren sikre, at alle danske borgere, som bliver indlagt til behandling på offentligt støttet hospital eller genoptræningscenter, ikke bliver afkrævet betaling for kost?«

Jørgen Tved (FK):

Baggrunden for mit spørgsmål er dels henvendelser fra pensionister, dels oplysninger i pressen, som fortæller, at der opkræves kostpenge for mennesker, som indlægges til behandling på hospital eller henvises til indlæggelse til behandling på et såkaldt genoptræningscenter. Jeg har set, at socialministeren tidligere har taget afstand fra kostbetaling ved ophold på et offentligt hospital, og jeg havde faktisk den opfattelse, at der ikke var indført betalingshospitaller i Danmark. Kendsgæringen er, at der åbenbart alligevel er kommuner, som opkræver betaling for mennesker, som er indlagt, specielt pensionister. Derfor vil jeg gerne vide, hvad ministeren agter at gøre.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil starte med at slå fast, at når det drejer sig om ophold på sygehuse, er det både min og den øvrige regerings klare holdning, at der ikke skal være regler om brugerbetaling.

Dernæst kan jeg oplyse spørgeren om, at jeg i den allernærmeste fremtid vil fremsætte et lovforslag, som skal forhindre, at der sker fradrag i kontanthjælpen for værdien af kost under sygehusophold af indtil 6 måneders varighed, og derved får vi altså lejlighed her i Tinget til at drøfte disse forhold.

Når der derimod er tale om et genoptræningscenter – og jeg går her ud fra, at det ikke er et center under sygehusvirksomhed, men under det sociale regi, et center, der er godkendt som en institution efter bilstandsloven – er det faktisk et princip i bilstandsloven og i den forsøgsbestemmelse, som er indsat i bilstandsloven, at der skal være en betalingsordning. Sådan har det fungeret i en hel del år nu, men jeg skelner altså mellem genoptræningscentre under sygehusvirksomhed og genoptræningscentre under den sociale virksomhed. Jeg går som sagt ud fra, at vi nu meget hurtigt får en debat i folketings salen, hvor jeg selvfølgelig er sikker på at spørgeren vil deltage med iver og lyst.

Jørgen Tved (FK):

Det kan jeg forsikre ministeren om at jeg naturligvis vil, men jeg bemærkede, at ministeren talte om folk, der fik kontanthjælp. Jeg taler imidlertid også om pensionister, som bliver stillet over for spørgsmålet om at skulle betale, og derfor vil jeg gerne vide, om det lovforslag, ministeren agter at fremsætte, også omfatter pensionister, der bliver indlagt på offentligt sygehus eller hospital eller på et hospital, der også har genoptræningscenter.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil spørge, om ministeren kan bekræfte, at ingen nogen sinde har betalt noget til hospitalsvæsenet, og at hospitalsvæsenet aldrig har modtaget penge, men at der alene har været tale om, at borgere indlagt på hospital ikke har fået udbetalt et beløb til dækning af en udgift, som den pågældende reelt ikke har haft?

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Til hr. Jørgen Tved vil jeg først sige – og det må ikke opfattes som en uvenlighed – at jeg sy-

[Socialministeren]

nes, det er rimeligt, at vi afventer fremsættelsen af lovforslaget, inden vi påbegynder førstebehandling.

Over for fru Karen Højte Jensen kan jeg naturligvis bekræfte, at der ikke i nogen af de sager – heller ikke dem, som under valgkampen blev fremført med stor iver fra visse sider – har været tale om nogen form for brugerbetaling. Det, der har været tale om, er, at man i kraft af bistandsloven i nogle kommuner har modregnet i kontanthjælpen, således at man undgik en dobbelt forsørgelse, altså at man undgik, at et menneske fik dækket den samme udgift fra to forskellige kasser. Det er det, der er tale om, og det har intet med brugerbetaling at gøre.

Jørgen Tved (FK):

Konkret er jeg bekendt med en sag fra henholdsvis Bispebjerg Hospital og Diakonissestiftelsen i København, hvor man har afkrævet en pensionist betaling for kost, efter at den pågældende var henvist til dels genoptræningscenteret Diakonissestiftelsen, dels ophold på Bispebjerg Hospital.

Men ellers er det vel i øvrigt ligegyldigt, om man kommer med en regning bagefter, eller om man trækker det i den offentlige ydelse, som den pågældende får. Det afgørende er, at man afkræver folk, der bliver indlagt på offentligt hospital, betaling for kost, og her opfatter jeg ministerens redegørelse sådan, at der vil komme et lovforslag, der bringer dette uvæsen til ophør.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jamen sådan kan hr. Jørgen Tved ikke opfatte det. Geriatrik Center på Diakonissestiftelsen er netop en af de institutioner, jeg har nævnt, som er omfattet af bistandsloven, som kører i socialt regi, og som derfor er omfattet af princippet om betalingsordning. Det kan man naturligvis stille forslag om at ændre, men således er det, og derfor er det anderledes, end det er, hvis det er noget, der kører i sygehusregi. Hvis hr. Jørgen Tved har en sag fra Bispebjerg Hospital eller andre sager, han ønsker at forelægge, er han hjertelig velkommen til at sende dem over, og så skal vi gerne kigge på dem og forklare, hvordan det hænger sammen eller ikke burde hænge sammen, eller hvordan det nu forholder sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 171

4) Til *undervisnings- og forskningsministeren* af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvad er ministerens begrundelse for, at Udvalget vedrørende Højere Forberedelseseksamen kun har én repræsentant for Gymnasieskolernes Lærereforening og én repræsentant for Landsorganisationen af Kursusstuderende?«

Skriftlig begrundelse

Når der skal ske reformer af uddannelserne, er det naturligt, at de forskellige involverede parter bliver repræsenteret. Men det virker påfaldende, at de to grupper, der mest direkte har berøring med uddannelserne – lærere og elever – kun har én repræsentant hver. Dette f.eks. sammenholdt med, at Amtsrådforeningen har to repræsentanter.

Aage Frandsen (SF):

Undervisningsministeren har i en skrivelse af 11. september tilkendegivet over for GL og LaK, at de kunne få en repræsentation hver i det udvalg, der skulle behandle spørgsmålet om Højere Forberedelseseksamen. Jeg har senere konstateret, at undervisningsministeren har forstået på GL, at det var rimeligt med en større repræsentation end én, og derfor har valgt at udpege 2 fra GL. Det er selvfølgelig et fremskridt, og det vil jeg gerne kvittere undervisningsministeren for. Men stadig væk bliver tilbage, at det er et udvalg på 15 personer, hvoraf de to grupper, der er direkte berørt af det, nemlig lærere og elevrepræsentanter, er repræsenteret med 3 tilsammen ud af 15, mens ledelsesniveauet, arbejdsgiverniveauet og de personligt af ministeren udpegede er repræsenteret med langt flere. Det er generelt karakteristisk for undervisningsministerens måde at udpege på. Derfor er spørgsmålet også af principiel art.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, hr. Aage Frandsen skulle have taget sit spørgsmål tilbage. Nu har han fortalt he-

[Undervisnings- og forskningsministeren]

le landet, at jeg i et udvalg kun har tilladt én repræsentant for lærerne at være med, og det har stået i alle landets aviser. Jeg må indrømme, at da jeg læste det, tænkte jeg ved mig selv: jamen det var da egentlig også for galt – det må jeg hellere se på igen. Så opdagede jeg, at det var forkert, for der var 2 repræsentanter for lærerne. Baggrunden for spørgsmålet var altså forkert. Der er 7 forskellige grupper, der skal repræsenteres i sådan et udvalg. Derfor synes jeg, det er meget naturligt med 2 repræsentanter for de involverede lærere; der skal også en rektor med, og der skal være nogen fra Amsrådsforeningen, som betaler, osv. Det er en helt naturlig måde at sammensætte et udvalg på, og det skulle ærlig talt undre mig, om GL har noget imod, at der kun er 2 medlemmer, for der er intet usædvanligt i dette.

Den historiske beskrivelse, hr. Aage Frandsen gav, som gik ud på, at jeg oprindeligt kun havde udpeget én, men så bøjede mig bagefter og udpegede 2, kan jeg ærlig talt ikke huske. Den beskrivelse vil jeg gå hjem og få undersøgt; det kan jo være, den også er forkert, og at hr. Aage Frandsen derfor skulle have taget sit spørgsmål tilbage. Jeg ser ingen grund til at angre noget som helst. Jeg synes, hr. Aage Frandsen skulle angre, at han har fortalt hele landets befolkning noget forkert om et udvalg nedsat af Undervisningsministeriet, men det kan han få lejlighed til nu.

Aage Frandsen (SF):

Jeg kan godt hjælpe ministeren med at huske. Ministeren sendte en skrivelse af 11. september, som jeg sagde. I denne skrivelse står der, at GL får én repræsentant, og at LaK får én repræsentant. Det er klart, at mit spørgsmål havde en anden karakter ud fra den første skrivelse end i forhold til det, der er kommet frem nu. Men når ministeren er så enig i, at der skal være 2 repræsentanter for GL i sådan nogle sammenhænge, er det vel også naturligt, at ministeren nu siger, at der også skal være 2 GL-repræsentanter i det udvalg, ministeren har nedsat vedrørende GSK, hvor der også kun er én GL-repræsentant.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det kommer helt an på, om man sigter mod en lille arbejdsgruppe med under 10 medlem-

mer, måske under 5 medlemmer, eller man sigter på et større foretagende. I første tilfælde er det rimeligt med én, men tit og ofte sker der det, at først kommer den ene, så den anden og så den tredje og vil være med, og i hvert enkelt tilfælde med gode argumenter, og når man så overskrider en vis grænse, siger man: O.k., nu er det rimeligt, at den pågældende lærerorganisation kommer op på to.

Sådan er det, og jeg vil bede om, at hr. Aage Frandsen har forståelse for, at udvalg ikke bliver bedre af, at der kommer meget store forsamlinger til at sidde om bordet. En tidligere svensk statsminister sagde, at så snart man nærmer sig 20, går det galt, for så begynder de at snakke sammen nede ved den ene bordende. Det er meget vigtigt, at udvalg holdes på maksimalt 15, og så er det ganske rimeligt med 2 repræsentanter for den involverede lærerorganisation, fordi der også skal være elever og lærere, aftagere, amter, direktorater osv.

Aage Frandsen (SF):

Så skal jeg minde undervisningsministeren om, at udvalget vedrørende Gymnasiale Suppleringskurser har 14 medlemmer, og der er én repræsentant for GL, og det vil sige, at det logisk set ud fra ministerens argumentation burde give to repræsentanter til GL. I øvrigt er jeg helt enig med ministeren i, at det ikke er rimeligt, at nogen er repræsenteret med to, hvis der er tale om 4, 5, 6 mennesker, men her er der altså et udvalg, der består af 14 mennesker indtil videre, medmindre ministeren beslutter, der skal være 15.

Preben Møller Hansen (FK):

Ministeren gav udtryk for, at det var vigtigt, at udvalgene ikke kom til at overstige 15 medlemmer, for hvis man kom op på et højere antal, gav man sig til at snakke for bordenden. Jeg vil gerne spørge ministeren, om der i denne bemærkning ligger det, at ministeren vil stille forslag til ændring af forretningsordenen for Folketinget, hvor man jo har 17-mands-udvalg og 21-mands-udvalg. Det ville være rart for os at vide, om det er det, ministeren hentyder til.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Nu løser Folketinget jo problemet ved, at der kun sjældent er 15 til stede, og vi har som be-

[Undervisnings- og forskningsministeren]

kendt et system med stedfortrædere for det tilfælde, at man ikke kan være til stede. (*Munterhed*).

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 174

5) Til *justitsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren – bl.a. som øverste foresatte for Politiets Efterretningstjeneste – klart over for offentligheden fæstslå, at der ikke findes grundlag for at påstå, at jeg skulle gå den polske eller andre fremmede staters ærinde eller på nogen måde optræder som agent for nogen fremmed magt?«

Skriftlig begrundelse

Efter at et medlem af regeringen i Folketingets spørgetid den 28. oktober 1987 har rettet beskyldninger mod mig, som af det meste af Folketinget og i offentligheden kun har kunnet opfattes som en beskyldning for at arbejde for en fremmed magt, og sagen har udløst en forespørgselsdebat i Folketinget, må det være rimeligt, at ministeren klart fjerner grundlaget for disse beskyldninger med baggrund i den særlige indsigt, han som øverste foresatte for Politiets Efterretningstjeneste har adgang til.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det fremgår af spørgsmålet og dets begrundelse, har hr. Pelle Voigt anmodet mig som den øverste ansvarlige for politiet og anklagemyndigheden om at fremkomme med en udtalelse om, hvorvidt jeg mener, at hr. Pelle Voigt har optrådt som agent for en fremmed magt.

Hvis en person optræder som agent for en fremmed magt, vil der i givet fald være tale om en meget alvorlig forbrydelse, og straffeloven opererer da også med meget høje strafferammer på op til fængsel i 16 år for sådanne lovovertrædelser. Disse bestemmelser er undergivet min påtalekompetence – heri har hr. Pelle Voigt ganske ret.

Jeg var til stede i Folketingets spørgetid den 28. oktober 1987 og hørte hr. Pelle Voigts bemærkninger ved den lejlighed. På grundlag af de bemærkninger, som han fremkom med i den forbindelse, har jeg ikke noget grundlag for at

antage, at hr. Pelle Voigt har været agent for en fremmed magt og derfor har overtrådt de meget alvorlige bestemmelser herom i straffeloven.

Jeg kan altså ganske berolige hr. Pelle Voigt, og jeg skal kun tilføje, at jeg ikke mener, nogen anden – altså heller ikke udenrigsministeren – har fremsat bemærkninger, der kunne opfattes som en anklage for at have overtrådt straffeloven.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for hans overordentlig klare svar. Men hverken jeg selv eller, tror jeg, et stort antal folketingsmedlemmer samt store dele af pressen er enige med ministeren i hans fortolkning af udenrigsministerens optræden i denne sag. Vi synes, at udenrigsministeren har haft rig lejlighed til at forklare, hvad det var, han mente med sine bemærkninger både her i folketingssalen og i Det Udenrigspolitiske Nævn. Han har ikke ønsket at tage sine meget alvorlige og ubehagelige bemærkninger tilbage, men jeg er glad for, at justitsministeren på denne måde har bortvejret den tvivl og det ubehag, som altid må skabes, når den slags beskyldninger slynges ud i luften, ikke mindst fra Folketingets talerstol.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil gerne spørge justitsministeren, om der er andre medlemmer af dette høje Ting, som har efterretningsvæsenets bevågenhed både i forbindelse med den aktuelle sag eller eventuelt med andre sager.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg ønsker ikke at besvare hr. Jørgen Tveds spørgsmål om, hvorvidt der er nogen, der er underkastet politiets eller efterretningstjenestens bevågenhed. Det plejer vi ikke at oplyse, og det gør jeg heller ikke ved denne lejlighed.

Til hr. Pelle Voigt vil jeg bare sige, at spørgsmålet om, hvorvidt min fortolkning af udenrigsministerens bemærkninger er rigtig eller ej, bliver der rig anledning til, har jeg forstået, at drøfte i morgen, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind på det. Jeg har sagt, hvordan jeg opfattede det ved min tilstedeværelse. Men det helt afgørende er jo, at hr. Pelle Voigt og jeg er ganske enige om, at de bemærkninger, der fremkom fra hr. Pelle Voigts side, ikke giver

[Justitsministeren]

grundlag for nogen af de grimme ting, der er anført i spørgsmålet til mig. Jeg ved ikke, om man kan kalde det en frifindelse på stedet, men kan man, er den altså kommet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 173

6) Til forsvarsministeren af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren – bl.a. som øverste foresatte for Forsvarets Efterretningstjeneste – klart over for offentligheden fastslå, at der ikke findes grundlag for at påstå, at jeg skulle gå den polske eller andre fremmede staters ærinde eller på nogen måde optræder som agent for nogen fremmed magt?«

Skriftlig begrundelse

Efter at et medlem af regeringen i Folketingets spørgetid den 28. oktober 1987 har rettet beskyldninger mod mig, som af det meste af Folketinget og i offentligheden kun har kunnet opfattes som en beskyldning for at arbejde for en fremmed magt, og sagen har udløst en forespørgselsdebat i Folketinget, må det være rimeligt, at ministeren klart fjerner grundlaget for disse beskyldninger med baggrund i den særlige indsigt, han som øverste foresatte for Forsvarets Efterretningstjeneste har adgang til.

Pelle Voigt (SF):

Når jeg har stillet næsten enslydende spørgsmål til både justitsministeren og forsvarsministeren, skyldes det, at vi jo har en vis historisk erfaring for, at det i sager af denne art er klogt at gå med både livrem og seler, men jeg skal da gøre opmærksom på som en tilføjelse til min skriftlige begrundelse, at jeg er helt klar over, at det, jeg spørger om her, ikke officielt ligger inden for forsvarsministerens ansvarsområde, idet jo Forsvarets Efterretningstjeneste formentlig ikke beskæftiger sig med eller tager stilling til sager af denne art.

Forsvarsministeren (Collet):

Som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, har hr. Pelle Voigt anmodet mig om som den øverste foresatte for Forsvarets Efterretningstjeneste at fremkomme med en udtalelse

om, hvorvidt jeg mener, at spørgeren har optrådt som agent for en fremmed magt, og som det også også fremgår af hr. Pelle Voigts indledende bemærkninger, er han udmærket bekendt med, at Forsvarets Efterretningstjeneste primært beskæftiger sig med at vurdere forhold uden for landets grænser, altså forhold, der vil kunne true nationens selvstændighed og sikkerhed, samt sikkerhedsmæssige forhold inden for det militære område og det militære forsvar. Forsvarets Efterretningstjeneste tilvejebringer derfor ikke – og her bekræfter jeg hr. Pelle Voigts opfattelse – oplysninger af den art, som spørgeren sigter til.

Jeg kan i øvrigt erklære mig enig i justitsministerens opfattelse, som den fremgår af den redegørelse, som justitsministeren har givet som grundlag for sin vurdering.

Formanden:

Hr. Preben Møller Hansen har ordet. Men det er ret usædvanligt, at et spørgsmål fortsætter, når spørgeren ikke ønsker det fortsat.

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg vil gerne spørge forsvarsministeren, om jeg har ret i den begrundede mistanke, jeg ligger inde med, at min telefon bliver aflyttet – det har jeg registreret i forbindelse med afsløringerne af de mange ulovlige våbentransporter, der har fundet sted, befordret af danske skibssredere – og om Forsvarsministeriet står bag eventuelle telefonaflytninger.

Formanden:

Spørgsmålet ligger helt uden for og har ingen forbindelse med det spørgsmål, der er til behandling. Jeg ved ikke, om forsvarsministeren har nogen bemærkninger. (Ophold). Det har forsvarsministeren ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Margreté Auken: spm. nr. S 48 og 50

[Formanden]

Birthe Hansen: spm. nr. S 78 og 84
 Riishøj: spm. nr. S 79 og 102
 Trøjborg: spm. nr. S 81
 Carsten Andersen: spm. nr. S 89-91
 Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 92
 Behnke: spm. nr. S 93, 97 og 127
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 95 og 145
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 96 og 128
 Arne Jensen: spm. nr. S 99
 J. K. Hansen: spm. nr. S 103
 Holger K. Nielsen: spm. nr. S 106
 Stavvad: spm. nr. S 108
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 110
 Ole Henriksen: spm. nr. S 114
 Kaj Poulsen: spm. nr. S 115
 Torben Lund: spm. nr. S 117
 Agerschou: spm. nr. S 125
 Korneliusen: spm. nr. S 129
 Jens Thoft: spm. nr. S 140-143

Spm. nr. S 48

Til miljøministeren (12/10 87) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil regeringen på det kommende møde i FAO (Rom, 7.-26. november) støtte, at der i artikel 9 i FAO's regler fra 1985 om distribution og brug af pesticider genindføres en bestemmelse om, at modtagerlandet skal godkende indførslen af pesticider på baggrund af oplysninger fra eksportlandet (prior informed consent)?«

Begrundelse

Inden for FAO har de nordiske lande tidligere støttet ulandenenes krav om, at eksportører pålægges en pligt til at informere modtagerlandets myndigheder om enhver eksport af pesticider, førend denne finder sted.

Da FAO's regler blev vedtaget enstemmigt i november 1985, var den bestemmelse fjernet fra den endelige udgave af artikel 9.

En undersøgelse fra 1983 anslø, at ca. 10.000 mennesker dør hvert år i udviklingslandene af pesticidforgiftning, mens ca. 400.000 lider af akutte forgiftninger. Det svarer til et dødsfald i timen og en forgiftning hvert minut året rundt.

De importerende landes myndigheder vil med en sådan bestemmelse bedre kunne iværksætte de nødvendige kontroltiltag m.m. med hensyn til stoffer, der må anvendes i landet.

Der er bred støtte til et sådant forslag blandt udviklingslandene, og det ville være naturligt, om de nordiske lande enten fremsatte et sådant forslag eller i det mindste støttede det helhjerteret.

Svar (2/11 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Eftersom dansk deltagelse i FAO's arbejde henhører under Landbrugsministeriet, har jeg forelagt spørgsmålet for landbrugsministeren, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»FAO's International Code of Conduct on the Distribution and Use of Pesticides blev vedtaget på FAO's 23. konference i november 1985.

Som opfølgning er der til FAO's 92. rådsmøde den 3.-5. november 1987 udarbejdet en Progress Report on the Implementation of the International Code of Conduct on the Distribution and Use of Pesticides, der forelægges for Rådet til information. Der er således ikke forudset nogen substansdrøftelse af kodeksen, og den er ikke på dagsordenen for FAO's 24. konference.

Danmark har under tidligere drøftelser i FAO tilkendegivet, at gennemførelsen af kodeksen skal følges nøje og, hvis nødvendigt, tilpasses udviklingen inden for dette område. Da der ikke er lagt op til drøftelse af eventuelle ændringer af kodeksen på konferencen, er der ikke taget stilling til genindførelse af bestemmelsen om oplysninger fra eksportlandet (prior informed consent) på nationalt plan, men dette skal ses i sammenhæng med, hvad der sker på området i EF-regi.«

Jeg har endvidere anmodet Miljøstyrelsen om bemærkninger til det stillede spørgsmål. Miljøstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Danmark vil arbejde for en meddelelsesordning for alle pesticider, der er forbudte eller stærkt indskrænket i brug i eksportlandet. Et sådant forslag arbejdes der også med i EF-regi dækkende kemiske stoffer i almindelighed. I UNEP er en meddelelsesordning for kemiske stoffer vedtaget i juni 1987, mens OECD's arbejde endnu ikke er afsluttet. Derimod er kravet om, at eksport ikke må finde sted, førend modtagerlandet har accepteret importen, foreløbig uafklaret.«

Spm. nr. S 50

Til *miljøministeren* (12/10 87) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil regeringen tage initiativ til et lovforslag, der gør FAO's regler vedrørende distribution og forbrug af pesticider (International Code of Conduct on the Distribution and Use of Pesticides) bindende som minimumsregler?«

Begrundelse

Lov om kemiske stoffer og produkter blev ændret og forbedret i 1986-87-samlingen i Folketinget. Men loven giver bl.a. ikke mulighed for at kræve eksporttilladelse eller kræve, at modtagerlandet skal godkende indførslen af pesticider på baggrund af oplysninger fra eksportlandet (prior informed consent).

FAO's regler er anbefalinger, der først træder i kraft, når de enkelte medlemslande indfører bestemmelserne i den nationale lovgivning.

Omvendt vil det være naturligt, at regeringen – eventuelt sammen med de øvrige nordiske lande – til FAO fremsætter forslag til forbedring af reglerne på de områder, hvor dansk og/eller nordisk lovgivning er strammere.

Svar (2/11 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Eftersom dansk deltagelse i FAO's arbejde varetages af Landbrugsministeriet, har jeg forelagt spørgsmålet for landbrugsministeren, som har oplyst følgende:

»FAO's International Code of Conduct on the Distribution and Use of Pesticides er frivillig, da flere medlemslande ikke på grund af national lovgivning havde mulighed for at acceptere en bindende kodeks. Hvorvidt kodeksen skal gøres bindende som minimumsregel for dansk eksport af pesticider, må igen behandles i lyset af, hvad der sker i EF-regi.«

Jeg har endvidere anmodet Miljøstyrelsen om bemærkninger til det stillede spørgsmål. Miljøstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Danmark har arbejdet aktivt både i OECD, FN og EF på, at der skabes regler for handel med ikke blot pesticider, men også andre kemikalier.

I UNEP vedtog man i juni 1987 London-guidelines om eksport af kemikalier, som er be-

lagt med strenge restriktioner eller forbudte. I OECD arbejder man stadig væk med udformningen af regler.

Den 8. juli 1986 fremsendte EF-Kommissionen et forslag til forordning om import og eksport til og fra EF af visse farlige kemikalier. Det drejer sig om kemikalier, som er belagt med strenge restriktioner eller er forbudte. Flere af disse er pesticider. Forhandlingerne er endnu ikke afsluttede. En vedtagelse af disse regler vil være bindende for Danmark.«

Spm. nr. S 78

Til *sundhedsministeren* (16/10 87) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren overveje at lempe reglerne for henvisning til fysioterapi, når det drejer sig om fysisk handicappede, som har behov for livslang vedvarende fysioterapi?«

Begrundelse

Efter de nuværende regler skal fysisk handicappede til stadighed henvises til fysioterapi af en læge, selv om de har en sygdom, der er stationær eller fremadskridende, og selv om det er almindeligt anerkendt, at de vil have behov for vedvarende fysioterapi resten af livet.

For lægen er henvisningerne ren rutine, idet også han ved, at der for disse mennesker ikke kan ske sådanne ændringer i tilstanden, at fysioterapi pludselig ville være unødvendig.

Men det er besværligt for de fysisk handicappede, og henvisningerne koster det offentlige penge.

Svar (2/11 87):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Ifølge § 9, stk. 1, i lov om offentlig sygesikring yder den offentlige sygesikring tilskud til fysiurgisk behandling, der udføres efter henvisning af en læge og ved en autoriseret fysioterapeut. Kravet om, at en lægehenvielse skal foreligge, fremgår således udtrykkeligt af loven.

Spørgsmålet om, hvor mange behandlinger eller eventuelt hvor lang en behandlingsperiode en lægehenvielse til fysioterapeutisk behandling skal kunne udstrækkes til, er ikke reguleret i loven, men er derimod berørt i § 10, stk. 3, i landsoverenskomst af 17. maj 1979, hvorefter lægens henvisning skal indeholde op-

[Sundhedsministeren]

lysning om bl.a. behandlingens omfang. Denne bestemmelse sætter ikke i sig selv nogen grænse for antallet af behandlinger eller behandlingsperiodens varighed, men indebærer alene, at der ikke kan ordineres et ubegrænset antal behandlinger. Med denne ene modifikation sker lægens ordination af behandling ud fra en rent lægefaglig vurdering.

Som bekendt er der ikke for tiden nogen godkendt landsoverenskomst om fysioterapeutisk behandling inden for sygesikringslovens rammer. Ministeren har derfor i medfør af lovens § 12, stk. 3, fastsat midlertidige regler om retten til at modtage tilskud fra den offentlige sygesikring til delvis dækning af udgiften, jf. bekendtgørelse nr. 599 af 19. november 1982, som på dette punkt henholder sig til den nævnte overenskomst.

Sammenfattende er det min opfattelse, at reglerne i fuldt tilstrækkeligt omfang giver den henvisende læge mulighed for ved fastlæggelsen af behandlingernes omfang at tage rimeligt hensyn også til fysisk handicappede, som måtte have et mere vedvarende behov for fysioterapi end andre patienter.

Spm. nr. S 79

Til udenrigsministeren (16/10 87) af:

Riishøj (SF):

»Vil udenrigsministeren sikre, at South African Airways' kontor i København lukkes om følge af den vedtagne danske embargopolitik, der forbyder eksport, import og overførsel af varer og tjenesteydelser af enhver art til Sydafrika?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes sikkerhed for, at udenrigsministeren finder det i uoverensstemmelse med den danske embargolov, at et sydafrikansk flyselskab kan formidle rejser, herunder rejser til og fra Sydafrika.

Hensigten med den danske embargolov er klart at afbryde ethvert økonomiske samkvem med Sydafrika.

Svar (2/11 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Industriministeriet har i en skrivelse af 13. maj 1987 til Foreign Airlines Committee rede-

gjort for ministeriets fortolkning af den danske lov om forbud mod handel med Sydafrika og Namibia, jf. vedlagte kopi af skrivelser.

Skrivelsen blev den 4. september 1987 fulgt op af et møde mellem de berørte ministerier og Foreign Airlines Committee. Komiteen har derefter orienteret sin medlemskreds, bl.a. South African Airways, om resultatet af mødet, herunder industriministerens fortolkning af loven.

Industriministeriet har herudover direkte tilskrevet South African Airways' kontor i København, jf. vedlagte kopi af Industriministeriets skrivelse af 12. juni 1987.

Begrænsningen af, hvad dette kontor kan udøve af aktiviteter i Danmark, fremgår af den danske lovgivning, jf. disse skrivelser.

Bilag 1**Industriministeriet**

Den 13. maj 1987

Direktør Uwe Schäfer

Formand for Foreign Airlines Committee, Danmark

c/o Lufthansa

Ved Vesterport 6

1612 København V.

Industriministeriet skal herved anmode Foreign Airlines Committee, Danmark, om at gøre de tilsluttede selskaber bekendt med følgende vedrørende rejser til Den Sydafrikanske Republik:

Folketinget vedtog den 4. juni 1986 lov nr. 289 om forbud mod handel med Den Sydafrikanske Republik og Namibia.

Ifølge denne lov er det forbudt at udføre tjenesteydelser af enhver art fra Danmark til Sydafrika.

Dette indebærer efter Industriministeriets opfattelse, at rejsebureauer og flyselskaber her i landet ikke lovligt kan arrangere rejser til Sydafrika, herunder udstede billetter eller arrangere hotelophold og rejser inden for Sydafrika.

Det tilføjes, at den endelige afgørelse af spørgsmålet henhører under domstolene.

P. m. v.

e.b.

Hendrik Boesgaard
kontorchef

[Udenrigsministeren]

Bilag 2

Industriministeriet

Den 12. juni 1987

South African Airlines
Vesterbrogade 6 C
1620 København V.

Industriministeriet er blevet bekendt med, at South African Airways arrangerer rejser til Sydafrika.

Industriministeriet skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at Folketinget den 4. juni 1986 vedtog lov nr. 289 om forbud mod handel med Den sydafrikanske Republik og Namibia.

Ifølge denne lov er det forbudt at udføre tjenesteydelser af enhver art fra Danmark til Sydafrika.

Dette indebærer efter Industriministeriets opfattelse, at rejsebureauer og flyselskaber her i landet ikke lovligt kan arrangere rejser til Sydafrika, herunder udstede billetter eller arrangere hotelophold og rejser inden for Sydafrika.

Det tilføjes, at den endelige afgørelse af spørgsmålet henhører under domstolene.

P. m. v.

e.b.

Hendrik Boesgaard

kontorchef

Spm. nr. S 81

Til *justitsministeren* (19/10 87) af:

Trøjborg (S):

»Vil ministeren kommentere en artikel i Horsens Folkeblad den 14. oktober 1987 om Justitsministeriets manglende tilskud til oplysninger til borgerne om politiets virksomhed?«

Begrundelse

Som det fremgår af artiklen, har Horsens Kommune vedtaget at yde et beløb på 5.000 kr. i 1988 til at igangsætte en dialog mellem politiet og befolkningen.

I den anledning kritiserede Horsens' borgmester, Henning Jensen, Justitsministeriet for ikke at ville finansiere denne opgave.

På den baggrund vil spørgeren bede om ministerens kommentar, herunder specielt om der er afsat midler på finanslovsforslaget til denne opgave, og om justitsministeren i givet fald vil være indstillet på at forhøje beløbet til denne vigtige opgave.

Endelig ønsker spørgeren belyst, om ministeren mener, det er en kommunal opgave at finansiere oplysninger om politiets arbejde, der kan føre til et forbedret forhold mellem borgerne og politiet i lokalsamfundet.

Svar (2/11 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at hverken Justitsministeriet eller rigspolitichefen har modtaget nogen anmodning om særlig økonomisk støtte til det i spørgsmålet omhandlede projekt. Justitsministeriet eller rigspolitichefen har således ikke haft lejlighed til at tage stilling til, hvorvidt der har været baggrund for at yde et særligt tilskud fra de politimæssige bevillinger.

Mere generelt vil jeg give udtryk for, at det efter min opfattelse er af overordentlig stor betydning at sørge for god kontakt mellem politiet og borgerne. Ikke mindst i de senere år er der ved tilrettelæggelsen af politiets arbejde taget en lang række initiativer i denne henseende, bl.a. gennem det kriminalpræventive arbejde, etablering af nærpolitistationer og lignende.

Jeg finder det glædeligt, at også kommunerne rundt omkring i landet – således som det har været tilfældet i Horsens – på forskellig vis har vist interesse for at støtte politiets bestræbelser på at opnå en bedre kontakt til borgerne.

Spm. nr. S 84

Til *industriministeren* (19/10 87) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren oplyse, om han finder det korrekt og rimeligt, at enkeltpersoner tildeles et PBC-nummer uden eget ønske?«

Begrundelse

Spørgeren er vidende om, at en person ved modtagelsen af indbetalingskort fra f.eks. Fredericia Kommune, Forsikringsselskabet Fjerde Sø, Jydsk Telefon og Nykredit kan konstatere, at alle disse indbetalingskort er forsynet med et PBC-nummer, til trods for at pågældende intet

[Birthe Hansen]

har, ej heller ønsker at have noget at gøre med pengeinstitutternes betalingservice, men foretrækker at betale over sin girokonto.

Spørgeren finder det i hvert fald uacceptabelt, hvis vi også her imod egen vilje tvinges ind i endnu et registreringsystem.

Svar (29/10 87):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Pengeinstitutternes Betalingsystemer A/S har gennem Tilsynet med Banker og Sparekasser over for mig oplyst følgende:

»Kreditorer tilknyttet bankers og sparekassers betalingservice har ofte på deres indbetalingskort påført et PBC-kreditornummer. Dette nummer er kreditors identifikation i betalingservice. Der er således ikke tale om et nummer tilknyttet debitor.

Nummeret anføres af kreditorerne som en service over for de kunder, som ønsker at kunne betale via betalingservice. Dette er i øvrigt at sammenligne med, når kreditor på sit brev-papir anfører sit gironummer.

Kunderne er således altid stillet frit med hensyn til betalingsmåde, ligesom der i betalings-service alene er registreret kunder, som har tilmeldt sig betalingservice.«

På den baggrund finder jeg ikke, der kan tales om, at enkeltpersoner tildeles et PBC-nummer imod deres eget ønske.

Spm. nr. S 89

Til *justitsministeren* (20/10 87) af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om, efter hvilke retsregler børn under 15 år registreres hos politiet for begået kriminalitet, og vil en sådan registrering blive indført i det almindelige strafferegister, og hvordan vil man sikre sig, at oplysninger fra børneregistreringen ikke overføres til strafferegistret?«

Begrundelse

I dagspressen bliver der for tiden gjort meget ud af en voksende børne- og ungdomskriminalitet. Af Berlingske Tidende den 16. oktober 1987 fremgår det, dels at politiet fra nytår vil registrere børn under 15 år for kriminalitet, dels at forskellige politifolk selv fører statistikker. Det fremgår ikke helt klart, om den sidstnævnte statistik hviler på et privat register.

Politiets kriminalpræventive afdeling fører samtidig en kampagne for private sponsormidler til det kriminalpræventive arbejde, og det synes for spørgeren at være et løst grundlag at samle penge ind på, når det er private statistiker, som ligger til grund.

Med hensyn til registreringen af børn mener spørgeren at kunne huske, at ministeren tidligere har taget afstand fra, at børn skal registreres. Endvidere finder spørgeren det også usikkert, om børn skal kunne have i registre hos politiet på et løst grundlag, hvis den påståede kriminalitet ikke skal bedømmes af en domstol – og så har politiet jo nedsat den kriminelle lavalder ad bagdøren, men det er måske også det, der er hensigten.

Svar (2/11 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter bestemmelserne i loven om offentlige registre skal der for hvert register fastsættes forskrifter for registerets opbygning og drift. Justitsministeriet fastsatte i 1979 efter forud indhentet udtalelse fra Registertilsynet forskrifterne for Det Centrale Kriminalregister. Forskrifterne er senere ændret i 1982.

Kriminalregisteret består af et afgørelsesregister og et efterforskningsregister. Afgørelsesregisteret indeholder oplysninger om personer, om hvem der er truffet afgørelse i straffesager. Registeret må kun indeholde oplysninger om visse særligt opregnede typer af afgørelser, herunder domme og bødevedtagelser for overtrædelser af borgerlig straffelov, domme for overtrædelse af anden lovgivning, hvis der betinget eller ubetinget er idømt frihedsstraf, samt tiltalesfrald, der ikke er meddelt uden vilkår.

Efterforskningsregisteret, der tjener som et internt arbejdsregister for politiet, indeholder oplysninger af politimæssig betydning, det vil sige oplysninger, som er af betydning for politiets arbejde med at forebygge og efterforske lovovertrædelser. De oplysninger, der kan optages i registeret, er anført i et bilag til forskrifterne for registeret. Dette bilag er ikke offentligt tilgængeligt, men bl.a. medlemmer af Folketinget har på særlig måde adgang til at gøre sig bekendt med disse retningslinier.

Jeg har på denne baggrund ikke mulighed for at give mere detaljerede oplysninger om, hvilke oplysninger der kan optages i registeret for så vidt angår børn under 15 år. Det kan

[Justitsministeren]

imidlertid oplyses, at den ovennævnte ændring af forskrifterne i 1982 bl.a. indebar, at oplysninger om børn i den i spørgsmålet omhandlede aldersgruppe alene vil kunne optages, såfremt den pågældende kan sættes i forbindelse med kriminalitet, og at der i givet fald er tale om særligt opregnede meget grove lovovertrædelser.

Justitsministeriet er ikke bekendt med, i hvilket omfang der herudover er etableret manuelt førte noteringer af børn under 15 år, der har begået kriminalitet. Sådanne manuelt førte noteringer vil ikke være en del af Kriminalregisteret, men vil kunne have til formål at skabe grundlag for udarbejdelse af statistik og med henblik på, at politiet i givet fald kan give de sociale myndigheder mulighed for at træffe de fornødne sociale foranstaltninger.

Spm. nr. S 90

Til *justitsministeren* (20/10 87) af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvor mange private registre eksisterer der hos politiet over børns og unges kontakt med politiet?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 89).

Svar (2/11 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 89, vil børn under 15 år alene kunne optages i efterforskningsregisteret i Det Centrale Kriminalregister, såfremt den pågældende kan sættes i forbindelse med kriminalitet og der i givet fald er tale om særligt opregnede meget grove lovovertrædelser.

Justitsministeriet er ikke bekendt med, i hvilket omfang der herudover er etableret manuelt førte noteringer af børn under 15 år, der har begået kriminalitet. Sådanne manuelt førte noteringer vil ikke være en del af Kriminalregisteret, men vil kunne have til formål at skabe grundlag for udarbejdelse af statistik og med henblik på, at politiet i givet fald kan give de sociale myndigheder mulighed for at træffe de fornødne sociale foranstaltninger.

Spm. nr. S 91

Til *justitsministeren* (20/10 87) af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om stigningen i børne- og ungdomskriminaliteten på grundlag af rigspolitechefens årlige beretning for årene 1983-86?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 89).

Svar (2/11 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

I rigspolitechefens årsberetning for 1986 er der for børn under 15 år statistisk materiale på baggrund af afgørelser truffet af sociale myndigheder i forbindelse med de pågældendes overtrædelser af borgerlig straffelov. I materialet er de pågældendes alder på tidspunktet for de sociale myndigheders afgørelse lagt til grund.

Rigspolitechefens årsberetning for 1986 indholder herom følgende oplysninger.

	Under 13 år	Fyldt 13 år	Fyldt 14 år
1986	708	553	968
1985	661	564	872
1984	888	747	1.153
1983	840	698	1.149
1982	883	692	1.281

I rigspolitechefens årsberetning er endvidere medtaget statistisk materiale på baggrund af myndighedernes afgørelser vedrørende 15-18-årige unges overtrædelse af borgerlig straffelov. I materialet er de pågældendes alder ved myndighedernes afgørelse lagt til grund.

Rigspolitechefens årsberetning for 1986 indeholder herom følgende oplysninger:

	Fyldt 15 år	Fyldt 16 år	Fyldt 17 år	Fyldt 18 år	Fyldt 19 år
1986 ..	1.485	2.337	2.652	3.119	3.427
1985 ..	1.533	2.422	2.901	3.513	3.494
1984 ..	1.677	2.525	3.251	3.481	3.406
1983 ..	1.591	2.703	3.047	3.156	3.182
1982 ..	1.769	2.666	2.789	2.912	2.776

Det fremgår ikke af det anførte materiale, i hvor mange tilfælde og på hvilken måde den enkelte unge har overtrådt borgerlig straffelov,

[Justitsministeren]

inden der er truffet afgørelse af myndighederne.

Spm. nr. S 92

Til kultur- og kommunikationsministeren (20/10 87) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvilke planer har ministeren om at gøre tilskuddet til Tidsskriftscentret til et fast tilskud på finansloven?«

Begrundelse

Problemet har gang på gang været rejst i Folketinget. Tidsskriftscentret, der er det eneste danske center for formidling af venstreorienterede danske og især udenlandske tidsskrifter, har i mange år levet på den yderste grænse finansieret af midler fra Tipsfonden.

SF har gennem ændringsforslag til finansloven og gennem beslutningsforslag i Folketinget søgt at sikre Tidsskriftscentret på anden måde.

For ikke længe siden igangsatte kulturministeren – muligvis inspireret af SFs forslag – en undersøgelse af Tidsskriftscentret og andre lignende bibliotekers vilkår. Undersøgelsen er nu afsluttet, og så vidt spørgeren er orienteret, foreslås det, at Tidsskriftscentret sammen med et eller to andre små biblioteker får en fast konto på finansloven.

Svar (3/11 87):

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

På Kultur- og Kommunikationsministeriets foranledning har Rigsbibliotekembedet udarbejdet en rapport med en analyse af mindre, private bibliotekers behov for eventuel statsstøtte på finansloven.

Rigsbibliotekembedet anfører, at det bør være en betingelse for at yde finanslovtilskud, at bibliotekerne lever op til nogle krav, som kort kan sammenfattes således:

Der bør kun ydes tilskud til biblioteker, som etableres på privat initiativ, såfremt man på denne måde kan sikre offentligheden adgang til det materiale, der findes i bibliotekets samlinger, på en for staten økonomisk fordelagtig måde. Herudover skal biblioteket opfylde visse bibliotekariske mindstekrav, ligesom det skal sikres, at samlingerne bevares for eftertiden f.eks. i tilfælde af, at biblioteket lukkes.

Jeg kan tilslutte mig rigsbibliotekarens anbefaling af, at der opstilles betingelser for at yde finanslovtilskud, og finder de ovennævnte krav centrale i denne forbindelse.

Ministeriet er nu i gang med en vurdering af de 11 biblioteker, som indgår i rigsbibliotekarens analyse. Et af disse biblioteker er Tidsskriftscentret. Når disse overvejelser om ikke så lang tid kan ventes afsluttet, vil der blive truffet beslutning om, hvorvidt tilskuddet til Tidsskriftscentret skal gøres til et fast tilskud på finansloven.

Spm. nr. S 93

Til skatteministeren (20/10 87) af:

Behnke (FP):

»Hvilke planer har ministeren vedrørende niveauet for afgiften på mineralvandsprodukter?«

Begrundelse

Forbruget af øl og spiritus er konstant stigende i Danmark. Specielt er forbruget af øl og spiritus blandt unge mennesker udsat for en stigning, der er grund til at være bekymret over. Senest har dagspressen kunnet meddele, at skolefolk oplyser om stort forbrug af øl og spiritus hos unge, selv ved sammenkomster i eget hjem. Det er en udvikling, som alle har grund til at være bekymrede over.

Derfor ville det være oplysende at få kendskab til, hvorvidt mineralvandsafgiften indgår i ministerens overvejelser omkring liberalisering af de danske afgifter. Det ville således være naturligt at gøre mineralvand billigere som et forsøg på at flytte unges forbrug af øl og spiritus over til mineralvand. Salget af mineralvand i Danmark har en meget svag udvikling i forhold til f.eks. udviklingen i salget af ølprodukter.

Svar (3/11 87):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Medens afgiften af mineralvand er 1,60 kr. pr. l, er ølafgiften godt 4,80 kr. pr. l. Dette svarer til henholdsvis 40 øre pr. flaske sodavand (0,25 l) og knap 160 øre pr. flaske øl (0,33 l). En almindelig sodavand koster i dag 2,85-3,00 kr. pr. stk., mens en øl typisk koster 5,00-5,30 kr. Såvel øl som sodavand kan dog fås væsentlig billigere.

[Skatteministeren]

Ølafgiften er gennem årene blevet forhøjet løbende. Imidlertid blev mineralvandsafgiften fordoblet med virkning fra den 1. januar 1984 fra 20 til 40 øre pr. flaske. Afgiften havde på det tidspunkt været uændret i godt 10 år. Denne forhøjelse ser ikke ud til på længere sigt at have påvirket det afgiftsberigtigede forbrug, som i 1986 – beregnet på grundlag af provenuet – var det højeste i de sidste 10 år. Som følge heraf vil ej heller en afgiftsnedsættelse kunne forventes at få synderlig virkning på mineralvandsforbruget.

På denne baggrund finder jeg ikke grundlag for at foreslå en nedsættelse af mineralvandsafgiften.

Spm. nr. S 95

Til forsvarsministeren (21/10 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er det korrekt, at ministeren ikke vil foretage noget over for ulovligt byggeri på Christiania, fordi det ulovlige byggeri har stået på siden 1971?«

Begrundelse

I B.T. den 20. oktober 1987 er ministeren refereret for den holdning, som er anført i spørgsmålet. Det må bero på en fejlцитering, at en minister ikke vil administrere sit embede og ser igennem fingre med lovovertrædelser på sit ansvarsområde.

Ministeren bedes derfor præcisere, hvad han vil foretage for at standse det ulovlige byggeri på Christiania.

Svar (3/11 87):

Forsvarsministeren (Collet):

Jeg finder det naturligvis ikke acceptabelt, at der foregår ulovligt byggeri på Christiania. Beboerne på Christiania må – som den øvrige del af befolkningen – følge landets love.

Det er imidlertid min opfattelse, at problemerne omkring det ulovlige byggeri – der har stået på en lang række år – bedst kan løses i sammenhæng med en løsning af de mange andre store problemer, som benyttelsen af Christianiaområdet rejser. Det er på denne baggrund, at jeg har udtalt, at jeg ikke umiddelbart kan skride ind over for det ulovlige byggeri, men at spørgsmålet må løses i forbindelse med

en generel stillingtagen til problemerne omkring Christiania.

Der skal ikke herske tvivl om, at jeg mener, at en kommende model for løsning af problemerne vedrørende Christiania må indeholde et stop for det ulovlige byggeri. Endvidere må de bygninger, der er opført ulovligt, fjernes – eventuelt over en periode – medmindre de efterfølgende kan opnå byggemyndighedernes godkendelse og kan indpasses i områdets fremtidige anvendelse.

Spm. nr. S 96

Til arbejdsministeren (21/10 87) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre forbedringer i arbejdsmiljøet i overensstemmelse med Danmarks tilslutning til hensigtserklæringen i WHO's strategi om sundhed for alle i år 2000, og hvornår vil ministeren have udarbejdet en samlet plan og fremlægge den for Folketinget?«

Begrundelse

Danmark har underskrevet WHO's målsætningsprogram om en fælles europæisk strategi til opnåelse af sundhed for alle inden år 2000. Arbejdsmiljøet er af afgørende betydning, hvis man skal leve op til WHO's program.

Eksempelvis nævnes i programmet en reduktion af antallet af alvorlige arbejdsskader på 25 pct. Efter Danmarks tilslutning i 1984 til denne sundhedspolitiske målsætning er antallet af arbejdsskader steget kraftigt.

Svar (2/11 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Siden starten af 1980'erne har Arbejdstilsynet i samarbejde med arbejdsmarkedets parter arbejdet på at udvikle et prioriteringsredskab, som kan medvirke til, at arbejdsmiljøarbejdet i Danmark koncentrerer sig om de alvorligste arbejdsmiljøproblemer.

Samarbejdet har resulteret i, at Arbejdstilsynet i lighed med det amerikanske arbejdsmiljøinstitut og i overensstemmelse med WHO's anbefalinger nu tager udgangspunkt i de alvorligste arbejdsbetingede sygdomme og tilstande. Den foreløbige liste over de vigtigste danske arbejdsbetingede sygdomme og tilstande ser ud som følger:

[Arbejdsministeren]**I. Livsforkortende sygdomme**

1. Arbejdsbetingede luftvejslidelser (ekskl. lungekræft).
2. Arbejdsbetingede kræftsygdomme (inkl. lungekræft).
3. Arbejdsbetingede dødsulykker.
4. Arbejdsbetingede reproduktionsskader.
5. Arbejdsbetingede hjerte-karsygdomme.

II. Ikke livsforkortende sygdomme

6. Arbejdsbetingede bevægeapparat-skader.
7. Arbejdsbetingede hudsygdomme.
8. Arbejdsbetingede nervesygdomme.
9. Arbejdsbetingede støjskader.
10. Arbejdsbetingede ikkedødelige ulykker.
11. Arbejdsbetingede psykiske sygdomme.

Arbejdstilsynets aktiviteter såvel på Arbejds-miljøinstituttet som i direktorat og kredse har i de senere år været og vil fremover fortsat være koncentreret om at ændre på de forhold i arbejdslivet, som resulterer i, at de ansatte pådrager sig en eller flere af de ovennævnte arbejdsbetingede sygdomme og tilstande.

Til illustration af, hvordan Arbejdstilsynet konkret arbejder med at ændre på forholdene i arbejdslivet, omtales i det følgende Arbejdstilsynets hovedindsatsområder til og med 1994 og indsatsen på dødsulykkesområdet i perioden 1986-90.

Arbejdstilsynets hovedindsatsområder til og med 1994

Siden 1985 har Arbejdstilsynet tilrettelagt en særlig indsats hvert år.

I 1985 var det en indsats mod opløsningsmidler. I 1986 indskærpede man pligten til at udarbejde brugsanvisninger for stoffer og materialer. I 1987 drejer indsatsen sig om tunge løft - ondt i ryggen. Denne aktivitet videreføres i 1988 og suppleres med, at man sætter fokus på ensidigt gentaget arbejde.

Erfaringerne med at vælge indsatsområder, der har sammenhæng i en 2-års-periode, er gode. Det gælder for Arbejdstilsynets kredses aktiviteter over for virksomhederne med sikkerhedsorganisation og bedriftssundhedstjeneste. Gennemslagskraften vokser ved at præsentere et emne med flere aspekter igennem en 2-års-periode.

Arbejdstilsynets indsatsområder skal for de kommende år ses i relation til Arbejdstilsynets

ønske om et nært samspil med branchesikkerhedsråd, bedriftssundhedstjenester, sikkerhedsorganisationer m.v.

I 1989-90 gennemføres en indsats mod kræftfremkaldende stoffer og materialer i arbejdsmiljøet. I 1991-92 gennemføres en indsats mod hud- og allergilidelser, og i 1993-94 gennemføres en indsats mod kemiske stoffer med risiko for fosterskader og misdannelser.

Arbejdstilsynets indsats på dødsulykkesområdet 1986-90

Arbejdstilsynets overordnede mål er at reducere antallet af dødsulykker med ca. 25 pct. inden år 2000. Som led i at nå målet iværksættes i første omgang til og med 1990 en systematisk indsats mod dødsulykker inden for de erhverv, som i perioden 1975-84 har haft det største antal dødsulykker såvel i absolutte tal som i forhold til antal beskæftigede. Erhvervene er landbrugsvirksomhed, bygge- og anlægsvirksomhed og transportvirksomhed.

Det forventes, at den systematiske indsats vil resultere i et fald i antallet af dødsulykker inden for de tre erhverv. Ligeledes forventes det, at indsatsen vil begrænse antallet af alvorlige ikkedødelige ulykker.

Man skal være opmærksom på, at der samtidig med de her nævnte indsatsområder forløber andre initiativer, der også vil give en bred opmærksomhed og dermed effekt på arbejdsmiljøområdet.

I øvrigt skal jeg henvise til den handlingsplan, som vil blive forelagt Folketinget inden årets udgang om sikring mod farlige stoffer i arbejdsmiljøet. Handlingsplanen skal ses i forlængelse af den dagsorden, der blev vedtaget af Folketinget den 28. januar 1987.

Spm. nr. S 97

Til *skatteministeren* (21/10 87) af:

Behnke (FP):

»Hvorfor indfører ministeren ikke samme regler for gartnerier som for landmænd vedrørende afregning af afgifter ved køb af brændsel?«

Begrundelse

En gartner, der indkøber fuelolie eller kul til drivhusopvarmning, skal ved indkøbet betale

[Behnke]

den fulde pris. Derefter refunderes afgiften fra de lokale toldmyndigheder. Herved får gartneren en renteudgift ved at skulle lægge afgiften ud. Ydermere mister staten en renteindtægt, idet brændselsfirmaernes frist med hensyn til afregning af afgift til toldvæsenet er længere end den tid, der går, før gartneren får refunderet afgiften. Det anslås af toldkontoret i Århus, at hvert tolddistrikt anvender mindst en hel stilling på dette arbejde.

For landmænd, der køber afgiftslettet brændstof til maskiner (blå benzin), udstedes der legitimationskort, som fritager landmanden for at betale afgiften ved køb. En tilsvarende ordning for gartnerierne ville betyde de nævnte tre fordele:

- Gartneren spares for at udlægge afgiftspenge.
- Staten mister ikke renter af penge hos brændselsfirmaerne.
- Personalet i toldvæsenet kan sættes til noget bedre end at forestå dette ekspeditionsarbejde.

Svar (3/11 87):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det er ikke korrekt, at der er forskel i reglerne om afregning af energifgifter for landbrug og gartnerier. I energiafgiftsloven er der fastsat ensartede regler for alle momsregistrerede virksomheder, hvorefter virksomhederne selv modregner energifgifterne ved indbetaling af moms. Virksomheder med et stort energiforbrug (f.eks. væksthushavne) har mulighed for at få fremskyndet tilbagebetalingen af afgiften.

Gartnerier har lige så vel som landbrug mulighed for at få udstedt legitimationskort til køb af afgiftsfri (blå) benzin og derved mulighed for at blive fritaget for at betale afgift af dette brændstof ved købet.

Ordningen med den afgiftsfri (blå) benzin kræver megen administration, og den kan ikke overføres til gartnerierne og andre momsregistrerede virksomheders olieforbrug.

Sagen er jo den, at den afgiftsfri benzin kun må bruges til specielle formål (traktorkørsel). Den olie, som f.eks. bruges i landbrug og gartnerier, bruges som regel både til opvarmning af privat beboelse (der ikke kan fritages for afgift) og til erhvervsbygninger.

Spm. nr. S 99

Til *miljøministeren* (22/10 87) af:

Arne Jensen (S):

»Vil ministeren oplyse, i hvilket omfang kommuners miljøtilsyn med landbrugsejendomme udøves af ikkesagkyndige i miljøsa-ger?«

Begrundelse

I en del kommuner er der ifølge presseudtalelser, stillingsopslag m.v. ansat medarbejdere uden egentlig miljømæssig baggrund og uddannelse.

Disse ansættelser kan vel næppe siges at være forsvarlige set ud fra et miljøsynspunkt, når der ikke ligger en egentlig uddannelse som baggrund for bestridelsen af et arbejde, som må anses for at have stor samfundsmæssig betydning, og det kan overvejes, i hvilket omfang inhabilitet kommer på tale, hvis miljøtilsyn udøves af aktive landmænd.

Svar (30/10 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Miljøstyrelsen har over for mig oplyst følgende:

»Der foreligger ikke opgørelser over, hvilken baggrund man finder hos de kommunale miljømedarbejdere, som fører landbrugstilsyn.

Ud fra sammensætningen af hold på kurser, hvor Miljøstyrelsen stiller lærerkæfter til rådighed, ved styrelsen, at de kommunale miljømedarbejdere oftest har grunduddannelse som ingeniører, biologer, dyrlæger eller miljøteknikere. Men i en række tilfælde er personer med en for dette område mere utraditionel grunduddannelse også inddraget i miljøarbejdet.

Ingen grunduddannelse – heller ikke de nævnte – sigter direkte til arbejdet som miljømedarbejder i en kommune eller amtskommune. Derfor har Den kommunale Højskole etableret Den fælleskommunale Miljøefteruddannelse, som er et omfattende system af efteruddannelse. Heri indgår også kurser om landbrugstilsyn.

Det forekommer, at kommunale miljømedarbejdere – som andre mennesker – driver deltidslandbrug. Efter Miljøstyrelsens opfattelse kan det ikke gøre dem uegnede til at føre landbrugstilsyn. For god ordens skyld skal det næv-

[Miljøministeren]

nes, at det forudsættes, at miljømedarbejdere af hensyn til spørgsmål om inhabilitet ikke fører tilsyn på egen bedrift.«

Jeg kan henholde mig til Miljøstyrelsens oplysninger og tilføje, at jeg sammen med Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg for nogle år siden besøgte Rødning Kommune. Denne kommune havde på et tidligt tidspunkt gjort en stor indsats over for landbruget, og det var bl.a. sket ved hjælp af en medarbejder med landbrugsmæssig baggrund.

Spm. nr. S 102

Til miljøministeren (22/10 87) af:

Riishøj (SF):

»Agter ministeren at tage holdningerne hos Køgeegnens borgere samt holdningerne i Køge Byråd i betragtning i forbindelse med afgørelse af, om Miljøankenævnets kendelse i Kemisk Værk-sagen skal tages til efterretning?«

Begrundelse

Gennem spørgsmålet ønskes klarlagt, hvorvidt miljøministeren ubetinget agter at tage Miljøankenævnets kendelse af 22. oktober 1987 til efterretning, eller hvorvidt miljøministeren forinden vil lytte til holdningerne hos lokalbefolkningen og i Køge Byråd, der skal drøfte sagen.

Hvad der er det ydre miljø for Kemisk Værk, er jo det indre miljø for de borgere, der bor omkring Kemisk Værk.

Derfor håber jeg, at ministeren vil lytte til Køges borgere og til Køge Kommunes lokalpolitikere, inden den endelige afgørelse i denne sag træffes.

Svar (29/10 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som det vil være spørgeren bekendt, er afgørelsen om godkendelse af etablering og drift af forsøgsproduktion af phenmedipham på Kemisk Værk Køge A/S af 21. oktober 1987 truffet af Miljøankenævnet som den højeste administrative myndighed i miljøsager om godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens kapitel 5.

Afgørelsen kan således ikke indbringes for anden myndighed, hvilket er i overensstemmelse med principperne i miljøbeskyttelsesloven.

Spm. nr. S 103

Til skatteministeren (23/10 87) af:

J. K. Hansen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at fremme udbetaling af tilgodehavende beløb hos skattemyndighederne til pensionister, der – ifølge en højesteretsdom – på grund af ægtefællens død er berettiget til tilbagebetaling af for meget indbetalt skat?«

Begrundelse

Ifølge en højesteretsdom tidligere på året kan en pensionist, hvis ægtefælle dør, få beregnet sin personlige skat med et dobbelt personfradrag for hele det år, hvori ægtefællen er afgået ved døden. Efter gældende regler gælder dette 5 år tilbage. Mange pensionister har henvendt sig til de lokale skattemyndigheder vedrørende tilbagebetaling af for meget betalt skat og har fået den besked, at de må væbne sig med tålmodighed, idet skattemyndighederne henviser til travlhed og edb-konflikt.

De enkelte personer, hvorom denne sag drejer sig, er typisk i høj alder og har meget svært ved at forstå, hvorfor det skal vare op til et helt år, før de kan få deres retmæssige tilgodehavende.

Svar (5/11 87):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som det fremgår af den pressemeddelelse, jeg har udsendt den 27. oktober 1987, har der været arbejdet intenst med spørgsmålet, men tilbagebetalingen er desværre blevet forsinket af konflikten på Datacentralen.

Tilbagebetaling til de berettigede pensionister vil ske i december måned i år.

De berettigede er fundet frem automatisk via edb af Statsskattedirektoratet. Der henvises til SD-cirkulære af 24. august 1987 fra Statsskattedirektoratet, bilag 1 (ikke optrykt her).

Postgiroanvisninger vil blive sendt fra Statsskattedirektoratet til de pågældendes skattekommuner på følgende datoer:

Når omberegningen vedrører 1986, sendes anvisningerne den 30. november.

Når omberegningen vedrører 1985, sendes anvisningerne den 23. november.

Når omberegningen vedrører 1984–78, sendes anvisningerne den 7. december.

[Skatteministeren]

Kommunerne skal herefter sende anvisningerne videre til de berettigede.

Hvis den berettigede er afgået ved døden og boet efter den pågældende stadig er under behandling, udsendes anvisningerne til den, der i forbindelse med bobehandlingen er berettiget til at modtage pengene på boets vegne. Hvis en sådan person ikke er angivet, sendes pengene til skifteretten. Hvornår udsendelse finder sted, afhænger af, hvornår kommunen indberetter dødsboet. Der henvises i øvrigt til den nærmere beskrivelse i SD-cirkulæret af 23. oktober 1987 fra Statsskattedirektoratet (ikke optrykt her).

Hvis den berettigede er afgået ved døden og der ikke foreligger noget dødsbo eller bobehandlingen skattemæssigt set er afsluttet, er det aftalt med Justitsministeriet, at arvingerne selv må rette henvendelse til skifteretten med henblik på gennem en fornyet bobehandling at få pengene udbetalt. Skifteretterne har ikke selv mulighed for at finde frem til de berettigede.

Endvidere vil arvingerne få deres opmærksomhed henledt på, at en ansøgning er nødvendig i disse tilfælde, gennem en landsdækkende dagbladsannoncering i nær fremtid.

Spm. nr. S 106

Til miljøministeren (23/10 87) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil ministeren på baggrund af EF-Domstolens afgørelse af 14. oktober d.å. fastholde kemikaliebekendtgørelsens bestemmelser om, at stoffer, der er anmeldt i en anden EF-medlemsstat, skal anmeldes til Miljøstyrelsen, før de markedsføres i Danmark, samt fastholde bestemmelsen om, at et stof, som fandtes i Danmark, før anmeldelsesordningen blev indført, skal anmeldes, hvis det bliver solgt i væsentligt øgede mængder eller til anden anvendelse end hidtil?«

Begrundelse

Ifølge EF-dommen af 14. oktober 1987 er det i strid med EF's direktiv 79/381, at der ifølge Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 409 af 17. september 1980 om anmeldelse af kemiske stoffer skal ske en underretning til Miljøstyrelsen, før et kemisk stof markedsføres i Danmark, også selv om det pågældende stof tidligere er anmeldt i et andet EF-land.

Det er endvidere i strid med EF-direktivet, at der ifølge den danske bekendtgørelse skal ske en anmeldelse af stoffer, som fandtes i Danmark, før ordningen blev indført, hvis disse bliver solgt i væsentligt øgede mængder eller til en anden anvendelse end hidtil.

Det kan frygtes, at dommen vil få alvorlige konsekvenser for mulighederne for at fastholde et acceptabelt niveau for det danske miljø, og på baggrund af EF-pakken, hvor regeringen lovpriste EF's miljøindsats, må regeringen anstændigvis af politiske grunde stå fast og fastholde de danske bestemmelser.

Svar (30/10 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

På baggrund af EF-Domstolens dom angående de danske regler om anmeldelse af farlige kemiske stoffer har jeg anmodet om Miljøstyrelsens vurdering af konsekvenserne for den danske lovgivning.

Når denne vurdering foreligger hos mig i den nærmeste fremtid, vil jeg tage stilling til, hvad der videre skal ske.

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg vil herefter blive orienteret.

Spm. nr. S 108

Til skatteministeren (23/10 87) af:

Stavad (S):

»Kan ministeren oplyse, hvornår efterlevende ægtefæller, der er pensionister og er berettiget til et almindeligt personfradrag og et personfradrag for ugifte pensionister i henhold til Højesterets dom af 27. marts 1987, kan forvente tilbagebetaling af for meget betalt skat, og hvilken procedure der er fastlagt for at sikre, at alle berettigede får beløbet udbetalt?«

Begrundelse

Et tilsvarende spørgsmål stillede jeg til ministeren den 28. juli 1987 (S 1549), hvor ministeren i svaret angiver en afviklingsperiode på 2-3 måneder. Med hensyn til den detaljerede planlægning henvises til, at man måtte afvente, at den dengang igangværende konflikt på Datacentralen blev afsluttet.

På den baggrund forventer jeg nu, at ministeren kan give oplysning helt konkret om tidsplanen for udbetaling af den overskydende skat og

[Stavad]

den valgte procedure, som skal sikre, at alle berettigede får beløbet udbetalt.

(Besvaret enslydende med svaret på spm. nr. S 103).

Spm. nr. S 110

Til *arbejdsministeren* (26/10 87) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren foreslå at ændre loven om uddannelsesydelser og iværksætterydelse, således at man, hvis man bliver syg under disse ydelser, kan få udbetalt sygedagpenge på lige fod med almindelige arbejdsløshedsdagpenge-modtagere?«

Begrundelse

Man har ikke ret til sygedagpenge, såfremt man er arbejdsløs og har taget imod et uddannelsstilbud eller en iværksætterydelse. Dette forekommer ikke rimeligt, når man tager i betragtning, at arbejdsløse, der får udbetalt arbejdsløshedsdagpenge, kan modtage sygedagpenge ved sygdom.

Loven om uddannelsesydelser og iværksætterydelse omhandler langtidsledige. Der er derfor ingen rimelighed i, at langtidsledige skal være ringere stillet ved sygdom end korttidsarbejdsløse.

Svar (30/10 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Baggrunden for spørgsmålet er antagelig, at Den sociale Ankestyrelse i en konkret sag i år har truffet afgørelse om, at uddannelsesydelser efter lov om arbejdstilbud til ledige ikke kan anses for en dagpengegivende indtægt efter § 1 i Socialministeriets bekendtgørelse af 20. december 1982 om dagpengegivende indtægter.

I Arbejdsministeriets bekendtgørelse af 26. juli 1985 om uddannelsesydelser og iværksætterydelse er det fastsat, at uddannelsesydelser og iværksætterydelse kan fås under sygdom.

Modtager af uddannelses- og iværksætterydelse kan således i dag fortsætte med at modtage disse ydelser under sygdom, men ankestyrelsens afgørelse betyder, at modtagere af uddannelsesydelser under f.eks. længerevarende sygdom ikke kan modtage sygedagpenge.

Problemet har allerede været drøftet mellem Socialministeriet og Arbejdsministeriet, og So-

cialministeriet har oplyst, at ministeriet i forbindelse med en kommende revision af bekendtgørelsen om dagpengegivende indtægter er indstillet på at ændre denne bekendtgørelse, således at uddannelsesydelser og iværksætterydelse kan betragtes som dagpengegivende indtægter på lige fod med dagpenge fra en arbejdsløshedskasse.

Dette forudsætter, at disse ydelser ikke samtidig i medfør af arbejdstilbudslovens regler kan oppebæres ved sygdom og ved fravær på grund af fødsel og adoption.

Arbejdsministeriet vil derfor foretage de nødvendige konsekvensændringer i bekendtgørelsen om uddannelses- og iværksætterydelse.

Jeg kan derfor svare, at problemet vil blive løst.

Spm. nr. S 114

Til *trafikministeren* (27/10 87) af:

Ole Henriksen (SF):

»Kan ministeren oplyse, om det gadenet, den planlagte vognmandsrute mellem Landskrona og København vil belaste, er det samme, som ville være blevet belastet, hvis DSB's DanLink-rute havde fået tilladelse til at overføre løstrailere?«

Begrundelse

Så vidt spørgeren er orienteret, starter der inden længe en vognmandsrute, der overfører løstrailere mellem Landskrona og Københavns Nordhavn, hvorfra de skal videre med lastbil. Hvordan man end vender og drejer Kraks kort, kan disse lastbiler ikke undgå at belaste de samme gader, som ville være blevet belastet, hvis DSB's DanLink-rute havde fået tilladelse til at medføre løstrailere. Denne tilladelse fik DSB som bekendt ikke, fordi hverken Københavns Kommune eller Folketinget ville acceptere en yderligere belastning af det allerede overbelastede københavnske gadenet, jf. Udvalget om Offentlige Arbejders betænkning om DanLink-ruten af 14. marts 1986.

Svar (4/11 87):

Trafikministeren (Erhard Jakobsen, fg.):

Jeg kan bekræfte, at det gadenet, som den planlagte vognmandsrute mellem Landskrona

[Trafikministeren]

og København i givet fald vil belaste, er det samme, som ville være blevet belastet af lastbiltrafik fra DSB's DanLink-rute, hvis DSB havde fået tilladelse til at overføre løstrailere på denne.

Ved Folketingets behandling af forslag til lov om etablering af en færgefart til overførsel af gods mellem Københavns Frihavn og Helsingborg blev der lagt stor vægt på, at det københavnske vejnet ikke blev belastet yderligere af lastbiltrafik.

I bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, er det således præciseret, at »af hensyn til den trafikale situation i og omkring Frihavnen er det en forudsætning, at godsfærgeruten alene betjener skinnebåren trafik, og at eventuelle løstrailere alene transporteres til og fra Frihavnen på jernbanevogne, bortset fra eventuel trafik internt i Nordhavnsområdet.«

Der er desuden i betænkningen over lovforslaget lagt vægt på at sikre, at en forøget belastning af vejtrafikken vil blive søgt undgået også ved etablering af tilsvarende projekter, aktiviteter og lign.

Af betænkningen over lovforslaget, side 3, spalte 1, sidste stk., fremgår det således, at »det forventes, at de af godsbaneringen berørte kommuner gennem deres bebyggelses- og trafikplanlægning og øvrige administrative beføjelser sikrer, at den miljøforbedring, som med dette forslag vil blive tilvejebragt, fastholdes og videreføres også på de områder, hvor kommunerne selv bærer ansvaret. Udvalget er af den opfattelse, at beslutningstagende myndigheder i Københavns Havn bør tage lignende hensyn til den trafikale situation i Frihavnen og i det københavnske gadenet, som er forudsat i § 1, nr. 3. Miljøet i København tåler ikke en yderligere støjpåvirkning fra tunge lastbiltransporter.«

Spm. nr. S 115

Til trafikministeren (28/10 87) af:

Kaj Poulsen (S):

»Har ministeren planer om at ansætte flere Centrum-Demokrater i sit ministerium?«

Begrundelse

Både nuværende og forhenværende trafikministre har med større eller mindre held forsøgt at ansætte forhenværende folketingsmed-

lemmer fra Centrum-Demokraterne i statsadministrationen.

På den baggrund bedes ministeren redegøre for, hvilke planer han eller andre CD-ministre har for et sådant socialt arbejde.

Svar (30/10 87):

Trafikministeren (Nør Christensen):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet har relation til min ansøgning til Finansudvalget om oprettelse af en stilling som informationschef.

Jeg kan oplyse, at stillingen i overensstemmelse med sædvanlig praksis vil blive opslået, og at udvælgelsen blandt ansøgerne vil ske på grundlag af ansøgernes faglige kvalifikationer og ikke deres eventuelle politiske tilhørsforhold.

Spm. nr. S 117

Til sundhedsministeren (28/10 87) af:

Torben Lund (S):

»Vil ministeren sikre sygehusapotekerne adgang til at levere infusionsvæsker til sygehuse i amtskommuner uden sygehusapoteker?«

Begrundelse

Danmarks Apotekerforenings Lægemiddelproduktion, DAK A/S, har overdraget sin del af den danske produktion af infusionsvæsker til det amerikanske medicinalfirma Travenol. Det vil give Travenol, der i såvel Norge som Sverige er berøgt for sine dumpingmetoder for at »indtage« nye markeder, en enestående monopolstilling på den del af det danske marked for infusionsvæsker, som sygehusapotekerne er afskåret fra at levere til med de gældende regler.

Svar (5/11 87):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Omkring halvdelen af de infusionsvæsker, der i dag anvendes på de danske sygehuse, er fremstillet af og leveret gennem sygehusapotekerne. Travenol og DAK-Laboratoriet A/S dækker den resterende del af sygehusenes forbrug af væsker. De to selskabers markedsandele er stort set lige store.

Det er med loven om apoteksvirksomhed, der trådte i kraft den 1. januar 1985, tilstræbt, at

[Sundhedsministeren]

lægemiddelforsyningen, hvad enten den foregår gennem de private apoteker eller gennem sygehusapotekerne, tilrettelægges og vurderes under ét. Efter lobbemærkningerne forudsættes det, at et sygehusapotek varetager den fulde medicinfor syngning af de sygehuse og institutioner, der er omfattet af leveringsområdet for det pågældende sygehusapotek.

Jeg finder det væsentligt, at disse principper fastholdes.

DAK-Laboratoriet A/S har i en pressemeddelelse den 30. oktober 1987 givet tilsagn om at fortsætte produktionen af infusionsvæsker, hvis der er et rimeligt grundlag for produktionen.

Det er min hensigt at kontakte selskabet med henblik på at opnå selskabets tilsagn om, at produktionen af infusionsvæsker i hvert fald opretholdes i en minimumsperiode på et år. Udviklingen i efterspørgslen må herefter vise, om der er grundlag for fortsat at opretholde selskabets produktion af infusionsvæsker.

Spm. nr. S 125

Til *sundhedsministeren* (28/10 87) af:

Agerschou (SF):

»Finder ministeren, at den nordjyske kvinde, som har mistet sin mand, der døde efter som bløder at være blevet behandlet med AIDS-inficeret blod, får en rimelig behandling?«

Begrundelse

En artikel i Politiken den 28. oktober 1987 omtaler situationen for en nordjysk kvinde, hvis mand døde efter som bløder at være blevet behandlet med AIDS-inficeret blod. Den pågældende kvinde er efter mandens død tilsyneladende havnet i en håbløs økonomisk situation, hvor »systemet« gør sit bedste for at gøre det hele værre.

Spørgeren er interesseret i at få at vide, om ministeren personligt er enig i, at den pågældende kvinde får en rimelig behandling.

Svar (4/11 87):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Ordnningen vedrørende godtgørelse til HIV-smittede blødere er af enestående karakter, idet det offentlige i dette specielle tilfælde har fundet det rimeligt at give en i forvejen hårdt ramt

gruppe en særlig godtgørelse. Der findes kun ét lignende tilfælde, nemlig ordningen om erstatning til LSD-skadede patienter.

Godtgørelsen er – jf. Finansudvalgets aktstykke nr. 249 af 3. juni 1987 – en personlig ydelse til bløderen. Den tager sigte på at kompensere for den ulempe i personlig livsførelse, som AIDS medfører for den enkelte bløder. Ligesom i loven om erstatning for skader ved LSD-behandling er der fastsat særlige bestemmelser om indkomstskattefrihed og godtgørelsens indvirkning på udmåling af ydelser efter den sociale lovgivning.

Jeg har forståelse for den pågældende kvindes situation. Da spørgsmålet vedrører udmåling af sociale ydelser, har jeg drøftet den konkrete sag med Socialministeriet. Der foreligger tilsyneladende en misforståelse, når den efterladedes formue, herunder den resterende del af godtgørelsen, er blevet »båndlagt« af kommunen. Efter bistandslovens § 39 skal der nemlig ses bort fra formue, der er nødvendig for bevarelse af en nødvendig boligstandard, eller som bør bevares af hensyn til familiens erhvervs- eller uddannelsesmuligheder.

Jeg har derfor bedt socialministeren om at se nærmere på de principielle fortolkningsspørgsmål, som sagen giver anledning til.

Spm. nr. S 127

Til *sundhedsministeren* (28/10 87) af:

Behnke (FP):

»Hvorfor holdes ældre personer unødigt indelukket på Frederiksberg Hospital?«

Begrundelse

I en aktuel sag er en ældre dame (over 67 år) blevet opereret for kræft. Efter operationen var hun nervøs og henvendte sig på Frederiksberg Hospital. Her blev hun indespærret på afdeling D8 (en lukket afdeling). På spørgsmål fra hende selv og familien er det blevet oplyst, at den eneste årsag til indespærringen er, at patienten er over 67 år.

Under indespærringen har familien og patienten konstateret, at der på afdelingen er 3-4 andre patienter, alle over 67 år, der alle er unødigt anbragt.

At kommunerne har mangel på plejehjemspladser og derfor bruger hospitaler til opbevaring af ældre mennesker, er i sig selv umenne-

[Behnke]

skeligt, men hvis der også benyttes lukkede afdelinger til opbevaring af plejehjemspatienter, må grænsen være nået.

Svar (4/11 87):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

I anledning af det stillede spørgsmål har Frederiksberg Kommune oplyst, at ingen ældre personer holdes unødigt indelukket på Frederiksberg Hospitals psykiatriske afdeling.

Patientklientellet til de gerontopsykiatriske afdelinger D7 og D8 udgøres af de frederiksbergborgere over 65 år, hvor den psykiatriske lidelse er den behandlings- og observationsmæssigt fremherskende sygdom.

Såmtlige patienter, som indlægges i disse afsnit, vil forud for indlæggelsen være tilset af en speciallæge i psykiatri eller en 1. reservelæge fra psykiatrisk afdeling, medmindre det drejer sig om tvangsendlæggelser.

Kommunen har endvidere oplyst, at den konkrete sag ikke er afdelingen bekendt, men at afdelingen står helt uforstående over for, at den pågældende patient og hendes familie har følt at vide, at den eneste årsag til indespærringen er, at patienten er over 67 år. Afdelingen iagttager nøje de gældende regler for sindssyges hospitalsophold, og i alle tilfælde, hvor en begæring om udskrivning nægtes, indberettes dette straks til Justitsministeriet.

Det er oplyst, at det den 22. juni 1987 blev nødvendigt at låse dørene på afdeling D8 for at beskytte nogle ældre patienter med hjernevindssygdom, som var ude af stand til at klare sig selv, og som ville frembyde nærliggende fare for sig selv og/eller andre, hvis de på egen hånd forlod afdelingen. Dørene på afdeling D8 er fremdeles lukket, men imidlertid er dørene hverken på afdeling D7 eller afdeling D8 i princippet lukket for de patienter, som lægeligt vurderes til at kunne klare sig selv på egen hånd. Disse patienter og deres pårørende bliver straks ved ankomsten til afdelingen orienteret af afdelingens plejepersonale herom. Der findes ikke på gerontopsykiatrisk afsnit unødigt anbragte patienter.

Det er over for Sundhedsministeriet endvidere oplyst, at der ikke er ventetid på plejehjemsplads i Frederiksberg Kommune.

Jeg kan henholde mig til Frederiksberg Kommunes udtalelse.

Spm. nr. S 128

Til trafikministeren (28/10 87) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at efterleve loven om etablering af de faste forbindelser over Storebælt med hensyn til de forringede vandforhold ved Nyborg-Langeland?«

Begrundelse

Ifølge loven skal det garanteres, at der ikke sker forringelse af vandforholdene i Storebælt. Men i Regionalradioen i Næstved den 28. oktober 1987 udtalte Arne Nielsen, Miljøstyrelsens forureningskontor, at hvis ikke man laver borede tunneler under havbunden, så kan det ikke undgås, at der sker vandforurening.

Svar (4/11 87):

Trafikministeren (Erhard Jakobsen, fg.):

I samarbejde med bl.a. Miljøstyrelsens Havforureningslaboratorium gennemføres en række undersøgelser af vandgennemstrømningen, herunder for farvandene ved Nyborg-Langeland.

Udformning af broen over Storebælts Vesterrende vil ske i lyset af resultatet af bl.a. disse undersøgelser.

Spm. nr. S 129

Til undervisnings- og forskningsministeren (28/10 87) af:

Korneliusen (S):

»Hvorfor kan studerende ved miljøteknikeruddannelsen ikke opnå befodringsgodtgørelse i henhold til reglerne i bekendtgørelse nr. 302 af 24. juni 1985, og vil ministeren ændre på dette forhold?«

Begrundelse

Bekendtgørelse nr. 302 af 24. juni 1985 indeholder regler for ydelse af befodringsgodtgørelse til en lang række grupper af uddannelsessøgende.

Bekendtgørelsen indeholder endvidere regler for godkendelse af andre uddannelser, således at uddannelsessøgende ved disse uddannelser kan opnå samme befodringsgodtgørelse.

[Korneliusen]

Studerende ved miljøteknikeruddannelsen kan imidlertid ikke opnå denne befordringsgodtgørelse, uanset at de opfylder kravene i bekendtgørelsen og på trods af, at de har fælles pensum med flere af de uddannelser, der er optaget i bekendtgørelsen.

Miljøteknikeruddannelsen blev først endeligt fastlagt efter bekendtgørelsens ikrafttræden. Da uddannelsen opfylder kravene, mener spørgeren, at studerende ved denne uddannelse burde have samme adgang til befordringsgodtgørelse som andre studerende, og ønsker på denne baggrund oplyst, hvad årsagen er til, at uddannelsen ikke allerede er godkendt i henhold til bekendtgørelsen, og hvorvidt ministeren vil være indstillet på at søge uddannelsen godkendt.

Svar (4/11 87):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Miljøteknikeruddannelsen hører til gruppen af (korterevarende) videregående uddannelser, der normalt ikke berettiger til befordringsgodtgørelse efter bekendtgørelse nr. 302 af 24. juni 1985 om befordringsgodtgørelse til visse grupper af uddannelsessøgende.

Bekendtgørelsen, der har hjemmel i skolestyrelsesloven, tager sigte på gruppen af ungdomsuddannelser, det vil sige normalt 10.-12. uddannelsesår. At laboratorietechnikeruddannelsen og andre lignende uddannelser er blevet optaget i bekendtgørelsen, skyldes, at disse uddannelser på det tidspunkt, da de blev optaget i bekendtgørelsen, blev anset for ungdomsuddannelser.

Amtsrådsforeningen med flere vil kun acceptere optagelse af nye uddannelser i bekendtgørelsen mod kompensation via bloktilskudene. Derimod er der intet til hinder for, at den enkelte amtskommune selv beslutter at yde befordringsgodtgørelse i videre omfang end pålagt ved bekendtgørelsen.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at der i henhold til folketingsbeslutning af 23. april 1987 er et lovforslag under forberedelse i ministeriet, hvorefter 18-årige i videregående uddannelser med særlig lang afstand fra bopæl til uddannelsessted kan få dækket halvdelen af udgifterne til befordring med offentlige transportmidler, og hvorefter forældreafhængigheden foreslås nedsat til 19 år.

Spm. nr. S 140

Til *indenrigsministeren* (30/10 87) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvor længe agter ministeren at benytte avisen »I Trøjen«, som er beregnet for værnepligtige forud for sessionen?«

Svar (4/11 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

»I Trøjen« udgives af Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjeneste, der henhører under Forsvarsministeriet.

Forsvarsministeriet har oplyst følgende:

»Informationsavisen er trykt i 25.000 eksemplarer. Der er kun udkommet ét nummer. Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjeneste har ikke taget stilling til, om avisen skal genudgives, når oplaget er opbrugt.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 141

Til *indenrigsministeren* (30/10 87) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor forårets vedtagelse om værnepligten kun blev nævnt i informationsorganet »I Trøjen« på bagsiden med 4 linier, på trods af at bladet først udkom i august, og på trods af at bladets redaktion blev afsluttet efter vedtagelsen af den nye lovbestemmelse?«

Svar (14/11 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg henviser til besvarelsen af spørgsmål nr. S 140. Det fremgår heraf, at »I Trøjen« ikke udgives af Værnepligtsstyrelsen (Indenrigsministeriet), men af Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjeneste.

Forsvarsministeriet har oplyst, at formålet med informationsavisen er at beskrive en værnepligtigs dagligdag i forsvaret set fra den værnepligtiges synspunkt. Den er beregnet på anvendelse i skoler og foreninger og ved Forsvarets Oplysnings- og Velfærdstjenestes mobile udstilling.

Spm. nr. S 142

Til *indenrigsministeren* (30/10 87) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren lade de militære værnepligtiges talsmænd og Landskontaktudvalget for Civile Værnepligtige deltage i udarbejdelsen af bedre informationsmateriale til de sessionsøgende?«

Svar (4/11 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det er fast praksis at inddrage de værnepligtiges talsmænd og Militærnægternes Landskontaktudvalg, når pjecen »Session og Indkaldelse« revideres hvert halve år. Pjecen udsendes til de værnepligtige, før de møder på session.

Spm. nr. S 143

Til *indenrigsministeren* (30/10 87) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvorledes har ministeren fulgt forårets vedtagelse op med henblik på en bedre information forud for sessionsbehandlingen?«

Svar (4/11 87):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan oplyse, at pjecen »Session og Indkaldelse« har fået et mere informativt indhold om de forskellige udstationeringsområder inden for civil værnepligt, om de økonomiske forhold under indkaldelse til civilt arbejde og om den nye adgang til at blive overført til civilt arbejde under tjenesten, når særlige omstændigheder taler herfor. Disse forbedringer er sket efter forhandling med Militærnægternes Landskontaktudvalg.

Herudover arbejder Værnepligtsstyrelsen med yderligere at modernisere form og indhold i den nævnte pjeces for at forbedre informationen forud for sessionsbehandlingen.

Formålet hermed er yderligere at give de værnepligtige et mere realistisk indtryk af de krav, der stilles til dem under tjenesten.

Spm. nr. S 145

Til *udenrigsministeren* (30/10 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har ministeren på noget tidspunkt haft kontakt med de jugoslaviske myndigheder med henblik på en kautionsstillelse for vognmand Vagn Kristensen?«

Begrundelse

I løbet af forbavsende kort tid lykkedes det udenrigsministeren at rejse 3,5 mio. kr. til kaution for to turister i Polen. I Jugoslavien sidder en dansk vognmand fængslet efter en tragisk ulykke med sin lastvogn. I den anledning ønsker spørgeren oplyst, om Udenrigsministeriet i denne sag også har undersøgt muligheden for at stille kaution for Vagn Kristensen.

Svar (5/11 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Efter jugoslavisk ret er der ikke mulighed for løsladelse mod kaution i sager vedrørende trafikulykker med dødsopfre til følge.

Jeg har selv rejst spørgsmålet om vognmand Vagn Kristensens løsladelse over for Jugoslaviens præsident, og den 17. august d.å. har ambassaden i Beograd afleveret en benådningssøgning på Vagn Kristensens vegne til præsidentskabet i Den Socialistiske Republik Serbien.

Sagen er videre blevet gjort til genstand for en række henvendelser på embedsplan til de jugoslaviske myndigheder, som således ikke kan være i tvivl om, at Danmark ønsker, at Vagn Kristensens fængselsophold bliver så kort som muligt.

Udenrigsministeriet vil fortsat følge denne sag nøje.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 60:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift for ekspedition af udstykningssager.

Af boligministeren (Kofod-Svendsen).
(Fremsat 4/11 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Strunge (S):

Her i Folketinget behandler vi jo store og principielle sager, og vi behandler små sager, men små sager kan der også være principper i. Det lovforslag, vi nu skal behandle, nr. L 60, hører til den sidste kategori.